

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy jest to zgodne z ogólnymi zasadami dotyczącymi prawa do odliczenia VAT ustanowionymi w dyrektywie 2006/112/WE, gdy takie ustawodawstwo przewiduje, że podatnik VAT ma prawo do odliczenia naliczonego VAT i/lub VAT od przywozu w odniesieniu do nabytych towarów i/lub świadczonych usług przed datą zarejestrowania jako podatnik VAT, tylko wtedy gdy towary te będą wykorzystane w ramach opodatkowanej działalności tego podatnika VAT, co oznacza, że nie może odliczyć naliczonego VAT i/lub VAT od przywozu w odniesieniu do nabytych towarów i/lub świadczonych usług przed datą zarejestrowania jako podatnik VAT jeżeli towary te zostały wcześniej wykorzystane w ramach tej działalności?

2) Czy wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE należy dokonywać w ten sposób, że nieprzedłużenie umów o pracę na czas określony z pracownikami tymczasowymi z powodu przejścia działalności, do wykonywania której byli przydzieleni, narusza zakaz ustanowiony w tym przepisie, w związku z czym należy uznać, że ci pracownicy tymczasowi w dniu przejścia nadal pozostawali w dyspozycji pracodawcy użytkownika?

3) Czy wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE, ewentualnie w zw. z art. 2 ust. lit. c), należy dokonywać w ten sposób, że nakłada na przejmującego obowiązek utrzymania stosunku pracy z pracownikami tymczasowymi, którzy byli przydzieleni do wykonywania działalności będącej przedmiotem przejścia lub których w dniu przejścia należy uważać za nadal pozostających w dyspozycji pracodawcy użytkownika?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles (Belgia) w dniu 30 września 2009 r. — Jhonny Briot przeciwko Randstad Interim, Sodexho SA, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-386/09)

(2009/C 312/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jhonny Briot

Strona pozwana: Randstad Interim, Sodexho SA, Rada Unii Europejskiej

Pytania prejudycjalne

1) Jeżeli w ramach przejścia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/0023⁽¹⁾ okazuje się, że jednostka przejęta, tj. stołówka pracownicza instytucji wspólnotowej, korzystała ze znaczącej liczby pracowników tymczasowych na podstawie umów ramowych zawartych z różnymi agencjami pracy tymczasowej, to czy agencję pracy tymczasowej, a w jej braku — instytucję, pod której kontrolą i kierownictwem pracownicy tymczasowi wykonywali pracę, należy uważać za pracodawcę-zbywającego w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy?

Czy w przypadku gdy status pracodawcy-zbywającego nie może zostać przypisany ani agencji pracy tymczasowej, ani pracodawcy użytkownikowi należy uważać, że pracownicy tymczasowi nie mogą korzystać z gwarancji, jakie daje dyrektywa 2001/23?

W razie odpowiedzi twierdzącej na to pytanie — czy wykładni art. 3 ust. 1 należy dokonywać w ten sposób, że nakłada obowiązek zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony w sytuacji gdy przejmujący nie jest agencją pracy tymczasowej i nie może zawrzeć umowy o pracę tymczasową?

(¹) Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil (Hiszpania) w dniu 1 października 2009 r. — Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA) przeciwko Magnatrading SL

(Sprawa C-387/09)

(2009/C 312/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Mercantil n° 1 de Santa Cruz de Tenerife

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA)

Strona pozwana: Magnatrading SL

Pytania prejudycjalne

1) Czy pojęcie „godziwa rekompensata”, zawarte w art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾ jest nowym pojęciem wspólnotowym, które należy interpretować jednakowo we wszystkich państwach członkowskich Wspólnoty Europejskiej?

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2.1. Gdyby przez wejściem w życie dyrektywy 2001/29/WE istniał krajowy system godziwego wynagrodzenia za zwielokrotnianie utworów do użytku prywatnego, to czy po wejściu w życie dyrektywy 29/2001 krajowe przepisy należałoby interpretować „zgodnie” z nowym pojęciem „godziwej rekompensaty” za zwielokrotnianie utworów do użytku prywatnego?

2.2. Czy w celu ustalenia, które urządzenia są objęte obowiązkiem zapłaty godziwej rekompensaty oraz wysokości tej rekompensaty należy uwzględnić zakres przedmiotowy wyjątku dotyczącego zwielokrotniania utworów do użytku prywatnego, ustanowionego w art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy, a także kryteria określone w motywie 35 dyrektywy?

W razie odpowiedzi twierdzącej, czy byłoby zgodne ze wspólnotowym pojęciem „godziwej rekompensaty za zwielokrotnianie utworów do użytku prywatnego”: a) ustanowienie obowiązku zapłaty w odniesieniu do urządzeń przeznaczonych do celów osobistych oraz do celów zawodowych niemających związku ze „zwielokrotnianiem utworów do użytku prywatnego” lub b) ustanowienie kwoty ryczałtowej nieuwzględniającej wykorzystywania urządzeń do celów zwielokrotniania utworów do użytku prywatnego ani szkody, która może być spowodowana takim ich wykorzystaniem i objęcie obowiązkiem zapłaty rekompensaty również tych sytuacji, w których nie powstaje żadna szkoda lub powstała szkoda jest nieznaczących rozmiarów?

2.3. Czy jest zgodny z art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 system, który ustanawiając ograniczenie zwielokrotniania utworów do użytku prywatnego, obejmuje ogólnym obowiązkiem zapłaty godziwej rekompensaty określony rodzaj urządzeń lub nośników (np. nagrywalne płyty kompaktowe CD-R lub dyski DVD-R) bez względu na to, czy nabywane są one przez osoby fizyczne do użytku prywatnego, przez osoby fizyczne do celów zawodowych, aby tworzyć i przechowywać własne informacje, w celu spełnienia wymogów prawnych, czy przez osoby prawne, które w żadnym razie nie będą korzystać z wyjątku dotyczącego zwielokrotniania utworów do użytku prywatnego?

3) W razie odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie:

3.1. Czy oznacza to, że państwa członkowskie mają całkowitą swobodę przy ustalaniu kryteriów i mechanizmów, zgodnie z którymi powinno ustalać się, które urządzenia będą objęte obowiązkiem zapłaty godziwej rekompensaty za zwielokrotnianie utworów do użytku

prywatnego, jak również wysokość tej rekompensaty, czy też istnieją określone granice tej swobody, a jeśli tak, to jakie?

3.2. Czy oznacza to, że państwa członkowskie mają prawo zezwolić, by jednostki będące osobami trzecimi pobierały opłaty za utwory, które twórcy dobrowolnie nieodpłatnie przekazali na rzecz społeczeństwa, za pomocą licencji, czy też istnieją określone granice tego uprawnienia, a jeśli tak, to jakie?

3.3. Czy oznacza to, że państwa członkowskie mają prawo zezwolić, by jednostki będące osobami trzecimi pobierały opłaty od użytkowników ze względu na przestrzeganie przez tych użytkowników publicznej wiążącej regulacji, czy też istnieją określone granice tego uprawnienia, a jeśli tak, to jakie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht w dniu 2 października 2009 r. — Joao Da Silva Martins przeciwko Bank Betriebskrankenkasse — Pflegekasse

(Sprawa C-388/09)

(2009/C 312/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Joao Da Silva Martins

Strona pozwana: Bank Betriebskrankenkasse — Pflegekasse

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodne jest z przepisami pierwotnego i/lub wtórnego prawa Wspólnoty Europejskiej dotyczącymi swobodnego przemieszczania się i zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących (w szczególności z art. 39 WE, art. 42 WE oraz art. 27 i art. 28 rozporządzenia nr 1408/71) to, że były pracownik najemny, który pobiera emeryturę zarówno byłego państwa miejsca zatrudnienia, jak również państwa pochodzenia i który nabył w byłym państwie miejsca zatrudnienia prawo do zasiłku (dodatku) pielęgnacyjnego ze względu na potrzebę korzystania z usług pielęgnacyjnych, traci prawo do tego zasiłku (dodatku) po powrocie do swojego państwa pochodzenia?